

lyste først Tinget om, at han var en af de radikale Venstremænd, der længst havde holdt paa det gode Samarbejde med Socialdemokratiet, for derefter at fortælle, at vi alle er lige gode i saa Henseende. Hvordan de radikale Venstremænd har det med, at nogle kan holde længst paa det, men i øvrigt kan alle være lige gode, skal jeg lade være usagt. Men, sagde det ærede Medlem, vi bliver nok enige, lad os ikke tale om alt det her, det er meget morsommere at tale om Samarbejdet mellem det konservative Folkeparti og Venstre. Det ærede Medlem sagde: Lad os bruge et Billede, lad os sige, at det radikale Venstre vil til Kalundborg — det var uvenligt overfor det ærede Medlem Hr. Zahle, det radikale Partis Formand, da det, naar man kommer til Roskilde, dog allenfald er lettere at blive i Toget og køre til Ringsted, men det skal jeg ikke berøre nærmere —, og at Socialdemokratiet vil til Vallø, er der saa ikke god Grund til, at de følges ad til Roskilde? Og det kunde jo se ud til, at der var noget i, hvad det ærede Medlem Hr. Slengerik sagde. Der er blot det at sige til det, at Vejen til Roskilde er saa forbi-
 retret lille et Stykke af Vejen til Kalundborg. Der er endvidere det at sige dertil, at de fleste Tog til Roskilde, som gaar ud over denne By, gaar som Hurtigtog, og det gaar forfærdelig hurtigt at komme dertil. Altsaa, naar man har naaet Roskilde, hvad man har i Løbet af temmelig kort Tid, kan man stille det Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Slengerik: Skal vi saa dreje om ad Kalundborg til, eller er det ad Vallø til, det ærede Medlem vil følge? Det ærede Medlem Hr. Slengerik sagde imidlertid, at Samarbejdet mellem de to Partier, det radikale Venstre og Socialdemokraterne, skulde fortsættes, og han haabede ogsaa paa, at det vilde ske. Men vi fra vor Side kan have Lov at pege paa, at selv for det ærede Medlem Hr. Slengerik er Vejen ikke lang, og derfor kan der vel for det konservative Folkeparti og Venstre være god Grund til at gøre sig klart, at det bliver disse to Partier, der, hvis vi ikke skal over til et Mindretalsregimente uden Fasthed, kommer til at føre den fremtidige Politik.

Ser man videre paa, hvad man fra Oppositionens Side har tilbudt i den daglige Diskussion, er det jo saa, at den elastiske Importregulering saa at sige er det eneste, man fra Oppositionens Side har kunnet anvise som Hjælpemiddel i disse vanskelige Tider. Og hvorledes er det nu gaaet med denne elastiske Importregule-

ring? Det ærede Medlem Hr. Rode, som er Faderen til den, har gennem de Taler, han har holdt, gjort alt, hvad han overhovedet kunde, for at ødelægge dette Systems politiske Gennemførelse; thi det ærede Medlem Hr. Rode har stillet det Krav, at alle fire Partier skulde være med, for at den elastiske Importregulering skulde gennemføres. Nu siger det ærede Medlem Hr. Rode, at dette Krav har han ogsaa stillet tidligere; han siger endvidere: Dette Krav stillede vi ogsaa under Krigen, vi pegede den Gang paa, at store Love kunde ikke vedtages uden Enighed mellem alle fire Partier. Jeg maa deroverfor sige, at jeg tror, at det egentlig snarere var Trykket af de faktiske Forhold, som bevirkede, at den radikale Regering vilde have Enighed mellem Partierne, end det var dette, at man stræbte hen imod denne Enighed. Thi under Krigen var Forholdet det modsatte af det, det er i Øjeblikket, Forholdet var det, at intet kunde gennemføres i Rigsdagen, uden at i det mindste tre Partier var for det.

Og er det da saa, at man med Hensyn til store og vigtige Love under Krigen indtog det Standpunkt, at fire Partier skulde være for dem? Man kan pege paa, at store nationale Spørgsmaal som det vestindiske, det islandske, det sønderjydske blev løst, uden at der var Enighed mellem Partierne. Man kan pege paa, at Spørgsmaal, hvor oven i Købet Regeringspartierne var uenige, som f. Eks. Lens- og Stambusloven, blev løst uden Enighed.

Nu vil det ærede Medlem Hr. Rode maaske sige, at det var Ernæringslove, han tænkte paa, Love, som har Forbindelse med Handel og Erhverv, men dette er jo heller ikke rigtigt. Naar man havde Brug for Enighed mellem Partierne, benyttede man den. Hvad angaar Kornordningen af 1914—15, som blev gennemført administrativt, og imod hvilken man fra den daværende Oppositions Side vendte sig i nogle meget kraftige Debatter i Folketinget i Januar Maaned 1915, blev der om dette vigtige Erhvervsspørgsmaal vedtaget en Dagsorden, hvor kun de Radikale og Socialdemokraterne stod paa den daværende Regerings Side; da var det nemlig ikke nødvendigt at have mere end de to Partier med, fordi der var Tale om en Dagsorden i Folketinget, hvor man havde Flertal. Jeg kan pege paa, at der her i Tinget er gennemført en Kødlov mod Partiets Venstres Stemmer, og da man i 1920,